

ΚΑΘΙΣΜΑ ΙΗ'. ΤΟΥ ΨΑΛΤΗΡΙΟΥ
ΨΑΛΜΟΣ ΡΙΘ'. (119).

Πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαί με ἐκέκραξα, καὶ εἰσήκουσέ μου.

Κύριε, ρῦσαι τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ χειλέων ἀδίκων καὶ ἀπὸ γλώσσης δολίας.

Τί δοθείη σοι καὶ τί προστεθείη σοι πρὸς γλῶσσαν δολίαν;

Τὰ βέλη τοῦ δυνατοῦ ἠκονημένα, σὺν τοῖς ἀνθραξι τοῖς ἐρημικοῖς.

Οἴμοι! ὅτι ἡ παροικία μου ἐμακρύνθη, κατεσκηνῶσα μετὰ τῶν σκηνωμάτων Κηδάρ.

Πολλὰ παρώκησεν ἡ ψυχὴ μου.

Μετὰ τῶν μισούντων τὴν εἰρήνην ἤμην εἰρηνικός· ὅταν ἐλάλουν αὐτοῖς, ἐπολέμουν με δωρεάν.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΚ'. (120).

Ἦρα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου εἰς τὰ ὄρη, ὅθεν ἦξει ἡ βοήθειά μου.

Ἡ βοήθειά μου παρὰ Κυρίου τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

Μὴ δώης εἰς σάλον τὸν πόδα σου, μηδὲ νυστάξῃ ὁ φυλάσσων σε·

Ἴδου οὐ νυστάξει οὐδὲ ὑπνώσει ὁ φυλάσσων τὸν Ἰσραήλ.

Κύριος φυλάξει σε, Κύριος σκέπη σοι ἐπὶ χειρὰ δεξιάν σου·

Ἡμέρας ὁ ἥλιος οὐ συγκαύσει σε, οὐδὲ ἡ σελήνη τὴν νύκτα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΔΕΚΑΤΟ ΟΓΔΟΟ ΤΟΥ ΨΑΛΤΗΡΙΟΥ
ΨΑΛΜΟΣ ΡΙΘ'. (119).

Ἐκραξα πρὸς τὸν Κύριο, ὅταν θλιβόμεν, καὶ με εἰσάκουσε.

Κύριε γλύτωσε τὴ ζωὴ μου ἀπὸ ἀδिका χεῖλη καὶ ἀπὸ δόλια γλῶσσα.

Τί ἄλλο νά σοῦ δοθεῖ καὶ τί ἄλλο νά σοῦ προστεθεῖ γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς δόλιας γλῶσσας;

(Θά σοῦ δοθοῦν) τὰ βέλη τοῦ δυνατοῦ Θεοῦ τὰ ἀκονισμένα μαζί μέ τὰ κάρβουνα πού καίουν καὶ ἐρημώνουν.

Ἀλλοίμονο! Ὁ ξενητεμός μου κράτησε πολύ. Κατασκηνῶσα μαζί μέ τοὺς σκηνῖτες τῆς Κηδάρ.

Πολύν καιρὸ ἔμεινε στήν ξενητεία ἡ ψυχὴ μου.

Μέ τοὺς ἀνθρώπους πού μισοῦσαν τὴν εἰρήνην ἐγὼ ἤμουν εἰρηνικός. Ὅταν ἐγὼ συνομιλοῦσα μαζί τους, ἐκεῖνοι μέ μισοῦσαν χωρίς λόγο. (Σῶσε με, Κύριε).

ΨΑΛΜΟΣ ΡΚ'. (120).

Ἦψωσα τὰ μάτια μου στὰ ὄρη τῆς Ἱερουσαλήμ, ἀπὸ ὅπου θά ἔλθει ἡ βοήθειά μου.

Ἡ βοήθειά μου θά ἔλθει ἀπὸ τὸν Κύριο πού ἔκανε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ.

Μακάρι, ψυχὴ μου, νά μὴν ἀφήσεις νά σαλευθεῖ τό πόδι σου, οὔτε νά νυστάξει αὐτός πού σέ φυλάγει, ὁ Θεός.

Νά, δέ θά νυστάξῃ οὔτε θά κοιμηθεῖ ὁ φύλακας τοῦ ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ.

Ὁ Κύριος θά σέ φυλάξει, ὁ Κύριος θά εἶναι σκέπη σου στέκοντας στὰ δεξιὰ σου.

Τότε τὴν ἡμέρα δέ θά σέ κάψει ὁ ἥλιος οὔτε ἡ σελήνη θά σέ βλάψῃ τὴ νύκτα.

<p>Κύριος φυλάξει σε ἀπὸ παντὸς κακοῦ, φυλάξει τὴν ψυχὴν σου ὁ Κύριος.</p> <p>Κύριος φυλάξει τὴν εἴσοδόν σου καὶ τὴν ἔξοδόν σου ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.</p> <p>ΨΑΛΜΟΣ ΡΚΑ'. (121).</p> <p>Εὐγφράνθην ἐπὶ τοῖς εἰρηκόσι μοι· εἰς οἶκον Κυρίου πορευσόμεθα.</p> <p>Ἐστῶτες ἦσαν οἱ πόδες ἡμῶν ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, Ἱερουσαλήμ.</p> <p>Ἱερουσαλήμ οἰκοδομημένη ὡς πόλις, ἧς ἡ μετοχὴ αὐτῆς ἐπὶ τὸ αὐτό.</p> <p>Ἐκεῖ γὰρ ἀνέβησαν αἱ φυλαί, φυλαὶ Κυρίου, μαρτύριον τῷ Ἰσραήλ, τοῦ ἔξομολογήσασθαι τῷ ὀνόματι Κυρίου·</p> <p>Ἵτι ἐκεῖ ἐκάθισαν θρόνοι εἰς κρίσιν, θρόνοι ἐπὶ οἶκον Δαυῖδ.</p> <p>Ἐρωτήσατε δὴ τὰ εἰς εἰρήνην τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ εὐθηνία τοῖς ἀγαπῶσί σε·</p> <p>Γενέσθω δὴ εἰρήνη ἐν τῇ δυνάμει σου καὶ εὐθηνία ἐν ταῖς πυργοβάρεσί σου.</p> <p>Ἐνεκα τῶν ἀδελφῶν μου καὶ τῶν πλησίον μου, ἐλάλουν δὴ εἰρήνην περὶ σοῦ·</p> <p>Ἐνεκα τοῦ οἴκου Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐξεζήτησα ἀγαθὰ σοι.</p> <p>ΨΑΛΜΟΣ ΡΚΒ'. (122).</p> <p>Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ.</p> <p>Ἴδου ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χειρας τῶν</p>		<p>Ὁ Κύριος θὰ σὲ προφυλάξει ἀπὸ κάθε κακό, θὰ φυλάξει τὴ ζωὴ σου ὁ Κύριος.</p> <p>Ὁ Κύριος θὰ φυλάξει τὴν εἴσοδό σου καὶ τὴν ἔξοδό σου ἀπὸ τὸ σπίτι σου ἀπὸ τώρα καὶ στὴν αἰωνιότητα.</p> <p>ΨΑΛΜΟΣ ΡΚΑ'. (121).</p> <p>Χάρηκα, ὅταν καίποιοι μοῦ εἶπαν, θὰ πᾶμε στό Ναό τοῦ Κυρίου.</p> <p>Καί τώρα τὰ πόδια μας στέκονται στίς αὐλές σου, Ἱερουσαλήμ.</p> <p>Ἡ Ἱερουσαλήμ, ἡ ὁποία ἔχει οἰκοδομηθεῖ ὡς μεγάλη πόλη, τῆς ὁποίας τὰ σπίτια εἶναι ἐνωμένα μεταξύ τους.</p> <p>Ἐκεῖ ἀνεβαίνουν οἱ φυλές, οἱ φυλές τοῦ Ἰσραήλ, κατὰ τὴν ἐντολή τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν Ἰσραήλ, γιὰ νὰ δοξολογήσουν τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.</p> <p>Διότι ἐκεῖ στήνονταν θρόνοι δικαστικοί, θρόνοι στή βασιλικὴ οἰκογένεια τοῦ Δαυῖδ.</p> <p>Παρακαλέστε λοιπὸν τὸν Κύριο γιὰ τὴν εἰρήνη τῆς Ἱερουσαλήμ· Καὶ ἅς ὑπάρχει εὐτυχία σ' αὐτούς πού σὲ ἀγαποῦν.</p> <p>Ἄς ὑπάρχει λοιπὸν εἰρήνη στὴ δυνάμη σου (στά τείχη σου) καὶ ἀφθονία καὶ ἀσφάλεια στοὺς πύργους σου.</p> <p>Γιὰ χάρη τῶν ἀδελφῶν μου καὶ τῶν πλησίον μου εὐχομαί εἰρήνη γιὰ σένα.</p> <p>Γιὰ χάρη τοῦ ναοῦ τοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ μας ζητῶ θερμὰ ἀγαθὰ γιὰ σένα.</p> <p>ΨΑΛΜΟΣ ΡΚΒ'. (122).</p> <p>Σ' ἐσένα ὕψωσα τὰ μάτια μου πού κατοικεῖς στὸν οὐρανό.</p> <p>Νά, ὅπως τὰ μάτια τῶν δούλων εἶναι στραμμένα στά χέ-</p>
--	--	---

κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνούσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΚΓ'. (123).

Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, εἰπάτω δὴ Ἰσραήλ·

Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν ἐν τῷ ἐπαναστῆναι ἀνθρώπους ἐφ' ἡμᾶς, ἄρα ζῶντας ἂν κατέπιον ἡμᾶς ἐν τῷ ὀργισθῆναι τὸν θυμὸν αὐτῶν ἐφ' ἡμᾶς·

Ἄρα τὸ ὕδωρ ἂν κατεπόντισεν ἡμᾶς, χεῖμαρρον διῆλθεν ἡ ψυχὴ ἡμῶν·

Ἄρα διῆλθεν ἡ ψυχὴ ἡμῶν τὸ ὕδωρ τὸ ἀνυπόστατον.

Εὐλογητὸς Κύριος, ὃς οὐκ ἔδωκεν ἡμᾶς εἰς θήραν τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν.

Ἡ ψυχὴ ἡμῶν ὡς στρουθίον ἐρρυσθη ἐκ τῆς παγίδος τῶν θηρευόντων· ἡ παγὶς συνετριβή, καὶ ἡμεῖς ἐρρυσθημεν.

Ἡ βοήθεια ἡμῶν ἐν ὀνόματι Κυρίου τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἀλληλούϊα (γ').

Δόξα σοι ὁ Θεός (γ').

ΨΑΛΜΟΣ ΡΚΔ'. (124).

ρια τῶν κυρίων τους, ὅπως τὰ μάτια τῆς ὑπηρέτριας εἶναι στραμμένα στὰ χεῖρα τῆς κυρίας της, ἔτσι εἶναι στραμμένα τὰ μάτια μας πρὸς τὸν Κύριο τὸν Θεὸ μας, περιμένοντας ἕως ὅτου μᾶς σπλαχνισθεῖ.

Ἐλέησέ μας, Κύριε, ἐλέησέ μας, διότι ἐπὶ πολὺ χρόνο γεμίσαμε ἀπὸ καταφρόνηση. Μὲ τὸ παραπάνω γέμισε ἡ ψυχὴ μας. Εἴθε ἡ ντροπὴ νὰ ἔλθει στοὺς πλουσίους καὶ ἰσχυροὺς, καὶ ὁ ἐξευτελισμὸς στοὺς ὑπερηφάνους.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΚΓ'. (123).

Ἐάν δέν ἦταν μαζί μας ὁ Κύριος, ἄς τὸ ὁμολογήσει ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαός·

Ἐάν δέν ἦταν μαζί μας ὁ Κύριος, ὅταν οἱ ἐχθροὶ μας ξεσηκώθηκαν ἐναντίον μας, σίγουρα θὰ μᾶς κατάπιαν ζωντανούς, ὅταν ἡ ὀργὴ τους ἐναντίον μας ἦταν στό ἀποκορύφωμά της·

Σίγουρα τὸ μῖσος τους ὅπως τὸ ὀρμητικὸ ρεῦμα θὰ μᾶς ἐπνιγε, θὰ περνοῦσε ἡ ψυχὴ μας ἀπὸ χεῖμαρρο.

Ἀσφαλῶς θὰ εἶχε περάσει ἡ ψυχὴ μας ἀπὸ νερὸ βαθύ, ἀπύθμενο.

Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος δέν μᾶς ἄφησε λεία (τροφὴ) στὰ δόντια τους.

Ἡ ψυχὴ μας γλύτωσε ὅπως τὸ σπουργίτι ἀπὸ τὴν παγίδα τῶν κυνηγῶν. Ἡ παγίδα συντριβήθηκε καὶ ἡμεῖς διασωθήκαμε.

Ἡ βοήθειά μας ὀφείλεται στό ὄνομα τοῦ Κυρίου, πού δημιούργησε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Ἀλληλούϊα.

Δόξα σοι ὁ Θεός (γ').

ΨΑΛΜΟΣ ΡΚΔ'. (124ος).

Οἱ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον ὡς ὄρος Σιών· οὐ σαλευθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα ὁ κατοικῶν Ἱερουσαλήμ.

Ἦρη κύκλω αὐτῆς, καὶ ὁ Κύριος κύκλω τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

Ἦτι οὐκ ἀφήσει Κύριος τὴν ράβδον τῶν ἀμαρτωλῶν ἐπὶ τὸν κλῆρον τῶν δικαίων, ὅπως ἂν μὴ ἐκτείνωσιν οἱ δίκαιοι ἐν ἀνομίαις χειῶρας αὐτῶν.

Ἀγάθυνον, Κύριε, τοῖς ἀγαθοῖς καὶ τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ·

Τοὺς δὲ ἐκκλίνοντας εἰς τὰς στραγγαλιὰς ἀπάξει Κύριος μετὰ τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν. Εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΚΕ'. (125).

Ἐν τῷ ἐπιστρέψαι Κύριον τὴν αἰχμαλωσίαν Σιών ἐγενήθημεν ὡσεὶ παρακεκλημένοι.

Τότε ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα ἡμῶν καὶ ἡ γλῶσσα ἡμῶν ἀγαλλιάσεως.

Τότε ἐρουῖσιν ἐν τοῖς ἔθνεσιν· ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι μετ' αὐτῶν.

Ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι μεθ' ἡμῶν, ἐγενήθημεν εὐφραινόμενοι.

Ἐπίστρεψον, Κύριε, τὴν αἰχμαλωσίαν ἡμῶν ὡς χειμάρρους ἐν τῷ νότῳ.

Αὐτοὶ πού ἔχουν στηρίξει τὴν πεποίθησή τους στὸν Κύριο, εἶναι ὅπως τὸ ἀκλόνητο ὄρος τῆς Ἱερουσαλήμ. Αὐτὸς πού κατοικεῖ στὴν Ἱερουσαλήμ δὲν θὰ κλονισθεῖ ποτέ.

Ὅπως τὰ ὄρη τὴν περιβάλλουν γύρω-γύρω, ἔτσι καὶ ὁ Κύριος βρίσκεται γύρω ἀπὸ τὸ λαό του προστατεύοντάς τον αἰῶνια.

Διότι δὲν θὰ ἐπιτρέψει ὁ Κύριος τὴν ἐξουσία τῶν ἀμαρτωλῶν νὰ πέσει τὸν ραβδί ἐπάνω στοὺς δικαίους, πού εἶναι κληρονομιά του, γιὰ νὰ μὴν ἀπλώσουν σκανδαλισμένοι οἱ δίκαιοι τὰ χέρια τους σὲ ἔργα παράνομα.

Στείλε, Κύριε, τὰ ἀγαθὰ σου στοὺς ἀγαθοὺς καὶ εὐκρινεῖς στὴν καρδιά.

Αὐτοὺς ὅμως πού παρεκκλίνουν σὲ διεστραμμένους δρόμους, θὰ τοὺς ἐξολοθρεύσει ὁ Κύριος, μαζί μὲ ἐκείνους πού ἐργάζονται τὴν ἀνομία. Εἶθε ἡ εἰρήνη νὰ βασιλεύει στὸν λαό τοῦ Ἰσραήλ.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΚΕ'. (125).

Ὅταν ὁ Κύριος ἐπανάφερε ἐμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους Ἰσραηλίτες ἀπὸ τῆ Βαβυλώνα, αἰσθανθήκαμε μεγάλη παρηγοριά.

Τότε γέμισε τὸ στόμα μας ἀπὸ χαρὰ καὶ ἡ γλῶσσα μας ἀπὸ ἀγαλλίαση.

Τότε καὶ οἱ εἰδωλολατρικοί λαοὶ εἶπαν· Ὁ Κύριος ἔκανε μεγάλα ἔργα γιὰ χάρη τοῦ Ἰσραήλ.

Πράγματι ἔκανε μεγάλα ἔργα ὁ Κύριος γιὰ χάρη μας, καὶ εἴμαστε γεμάτοι χαρὰ.

Ἐπανάφερε, Κύριε τοὺς ὑπόλοιπους αἰχμαλώτους ἀπὸ τοὺς δικούς μας, ὅπως τοὺς χειμάρρους πού ξεχειλίζουν καὶ τρέχουν πρὸς τὸ Νότο.

Οί σπείροντες ἐν δάκρυσιν ἐν ἀγαλλιάσει
θεριοῦσι.

Πορευόμενοι ἐπορεύοντο καὶ ἔκλαιον
βάλλοντες τὰ σπέρματα αὐτῶν· ἐρχόμενοι δὲ
ἤξουσιν ἐν ἀγαλλιάσει αἶροντες τὰ δράγματα
αὐτῶν.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΚΣΤ'. (126).

Ἐάν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην
ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες· ἐάν μὴ Κύριος
φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἠγρύπνησεν ὁ φυλάσσων.

Εἰς μάτην ὑμῖν ἐστι τὸ ὀρθρίζειν, ἐγείρεσθαι
μετὰ τὸ καθῆσθαι, οἱ ἐσθίοντες ἄρτον ὀδύνης, ὅταν
δῶ τοῖς ἀγαπητοῖς αὐτοῦ ὕπνον.

Ἰδοὺ ἡ κληρονομία Κυρίου υἱοί, ὁ μισθὸς τοῦ
καρποῦ τῆς γαστροῦς.

᾿Ωσεὶ βέλη ἐν χειρὶ δυνατοῦ, οὕτως οἱ υἱοὶ τῶν
ἐκτετιναγμένων.

Μακάριος ὃς πληρώσει τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ ἐξ
αὐτῶν· οὐ καταισχυνηθήσονται, ὅταν λαλῶσι τοῖς
ἐχθροῖς αὐτῶν ἐν πύλαις.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΚΖ'. (127).

᾿Οσοὶ σπέρνουν μέ δάκρυα τοὺς ἀγρούς λόγῳ ξηρασίας,
ὅταν μέ τίς βροχές καρποφορήσουν, θα θερρίσουν μέ
ἀγαλλίαση.

Πηγαίνοντας στά χωράφια τοὺς κλαῖνε ρίχνοντας τό
σπόρο τοὺς γιατί δέν γνωρίζουν ἂν θά θερρίσουν, ὅταν ὁμως
στό θερισμό γυρίζουν ἀπό τά χωράφια μεταφέροντας τά με-
στωμένα στάχυα, χαίρονται.

(Ἔτσι κι ἐμεῖς, κλαίοντας βαδίζαμε πρὸς τὴν αἰχμαλωσία
τῆς Βαβυλώνας, μέ ἀγαλλίαση ὁμως γυρίσαμε μέ τὴ βοήθειά
σου στήν Πατρίδα μας).

ΨΑΛΜΟΣ ΡΚΣΤ'. (126).

Ἐάν ὁ Κύριος δέν οἰκοδομήσῃ μέ τὴν εὐλογία τοῦ ἕνα
σπίτι, μάταια κοπιάζουν οἱ οἰκοδόμοι. Ἐάν ὁ Κύριος δέν φυ-
λάξῃ κάποια πόλη, μάταια ἀγρυπνοῦν οἱ φρουροὶ τῆς.

(Ἐάν δέν ἔχετε βοηθό τὸν Θεό), εἶναι μάταιο γιὰ σᾶς νά
ξυπνᾶτε ἀπό τά χαράματα, νά σηκώνεσθε μόλις κάθεσθε, μέ
ἀποτέλεσμα νά τρῶτε τὸν ἄρτο σας μέ κόπο καὶ πόνο, τὴ
στιγμὴ πού ὁ Κύριος δίνει ἤρεμο ὕπνο στοὺς πιστοὺς πού
ἀγαπᾶ.

Νά ἡ δωρεά τοῦ Κυρίου στοὺς πιστοὺς του, τά παιδιά
τοὺς, ἡ ἀμοιβὴ τῆς μητρικῆς κοιλιᾶς.

Σαν βέλη στά χεῖρια τοῦ δυνατοῦ πολεμιστῆ, ἔτσι εἶναι τά
παιδιά αὐτῶν, πού εἶναι παραμερισμένοι ἀπό τοὺς
ἀνθρώπους, ἀλλὰ πιστοὶ στόν Θεό.

Μακάριος εἶναι ὁ γονιὸς πού θά ἐκπληρώσει τὴν
ἐπιθυμία του μέ τά παιδιά του. Αὐτοὶ οἱ πολύτεκνοι γονεῖς
δέν θά ντροπιαστοῦν, ὅταν θά συζητοῦν μέ τοὺς ἐχθροὺς
τοὺς στίς πύλες τῆς πόλης.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΚΖ'' (127).

Μακάριοι πάντες οί φοβούμενοι τὸν Κύριον, οί πορευόμενοι ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ.

Τοὺς πόνους τῶν καρπῶν σου φάγεσαι· μακάριος εἶ, καὶ καλῶς σοι ἔσται.

Ἡ γυνή σου ὡς ἄμπελος εὐθηνούσα ἐν τοῖς κλίτεσι τῆς οἰκίας σου· οί υἱοί σου ὡς νεόφυτα ἐλαιῶν κύκλω τῆς τραπέζης σου.

Ἰδού οὕτως εὐλογηθήσεται ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Εὐλογῆσαι σε Κύριος ἐκ Σιών, καὶ ἴδοις τὰ ἀγαθὰ Ἱερουσαλήμ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου·

Καὶ ἴδοις υἱοὺς τῶν υἱῶν σου. Εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΚΗ'. (128).

Πλεονάκεις ἐπολέμησάν με ἐκ νεότητός μου, εἰπάτω δὴ Ἰσραήλ·

Πλεονάκεις ἐπολέμησάν με ἐκ νεότητός μου, καὶ γὰρ οὐκ ἠδυνήθησάν μοι.

Ἐπὶ τὸν νῶτόν μου ἐτέκταινον οί ἁμαρτωλοί, ἐμάκρυναν τὴν ἀνομίαν αὐτῶν.

Κύριος δίκαιος συνέκοψεν αὐχένας ἁμαρτωλῶν.

Αἰσχυνθήτωσαν καὶ ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω πάντες οί μισοῦντες Σιών.

Τρισευτυχισμένοι εἶναι ὅλοι ὅσοι εὐλαβοῦνται τὸν Κύριο, ὅσοι βαδίζουν σύμφωνα μέ τίς ἐντολές του.

(Μέ αὐτές τίς προϋποθέσεις) θά τρῶς ἐσύ τοὺς καρπούς τῶν κόπων σου (καὶ ὄχι οί ἐχθροί σου). Θά εἶσαι μακάριος καὶ θά σοῦ πηγαίνουν ὅλα καλά.

Ἡ γυναίκα σου μέσα στά δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ σου θά εἶναι ὅπως ἡ βαρυφορτωμένη κληματαριά· Οί γυιοί σου θά εἶναι ὅπως τὰ νεαρά δενδρύλλια ἐλιᾶς γύρω ἀπό τό τραπέζι σου.

Νά, ἔτσι θά εὐλογηθεῖ ὁ ἄνθρωπος πού εὐλαβεῖται τὸν Κύριο.

Εἶθε νά σοῦ στέλνει ὁ Κύριος τίς εὐλογίες του ἀπό τή Σιών, (ὅπου εἶναι ὁ ἱερός ναός του), καὶ εἶθε νά ἀπολαύσεις τὰ ἀγαθὰ τῆς Ἱερουσαλήμ ὅλες τίς ἡμέρες τῆς ζωῆς σου·

Καὶ εἶθε νά δεῖς τὰ παιδιά τῶν παιδιῶν σου. Μακάρι ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, νά βασιλεύει σέ ὅλον τὸν Ἰσραηλιτικό λαό. ΨΑΛΜΟΣ ΡΚΗ'. (128).

Πολλές φορές μᾶς πολέμησαν ἀπό τὴν ἀρχή τῆς ὑπάρξεώς μας. Ἄς τό διακηρύξει ὁ λαός τοῦ Ἰσραήλ.

Πολλές φορές μᾶς πολέμησαν ἀπό τὴν ἀρχή τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς, ἀλλά ὅμως δέν κατόρθωσαν νά μᾶς ἐπιβληθοῦν καὶ νά μᾶς ἐξοντώσουν.

Καθισμένοι ἐπάνω στή ράχη μας μᾶς σφυροκοποῦσαν οί εἰδωλολατρικοί λαοί· παρέτειναν γιά μεγάλο χρονικό διάστημα τὴν ἀνομία τους σέ βάρος μας.

Ὁ δίκαιος ὅμως Κύριος ἔκοψε τοὺς λαιμούς καὶ τὴν περηφάνεια αὐτῶν τῶν παρανόμων.

Ἄς καταντροπιαστοῦν καὶ ἄς γυρίσουν πίσω ἄπρακτοι, ὅλοι ὅσοι μισοῦν τὴν Ἱερουσαλήμ.

Γενηθήτωσαν ὡσεὶ χόρτος δωμάτων, ὃς πρὸ τοῦ ἐκσπασθῆναι ἐξηράνθη·

Οὐδ' οὐκ ἐπλήρωσε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ὁ θερίζων καὶ τὸν κόλπον αὐτοῦ ὁ τὰ δράγματα συλλέγων.

Καὶ οὐκ εἶπαν οἱ παράγοντες· εὐλογία Κυρίου ἐφ' ὑμᾶς· εὐλογήκαμεν ὑμᾶς ἐν ὀνόματι Κυρίου.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΚΘ'. (129).

Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι, Κύριε· Κύριε, εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου· γενηθήτω τὰ ὦτά σου προσέχοντα εἰς τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου.

Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσης, Κύριε Κύριε, τίς ὑποστήσεται; Ὅτι παρὰ σοὶ ὁ ἴλασμός ἐστιν.

Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὑπέμεινά σε, Κύριε, ὑπέμεινεν ἡ ψυχὴ μου εἰς τὸν λόγον σου. Ἦλπισεν ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τὸν Κύριον·

Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός· Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον.

Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος καὶ πολλὴ παρ' αὐτῷ λύτρωσις· καὶ αὐτὸς λυτρώσεται τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΛ'. (130).

Κύριε, οὐχ ὑψώθη ἡ καρδιά μου, οὐδὲ ἐμετεωρίσθησαν οἱ ὀφθαλμοί μου, οὐδὲ ἐπορεύθην ἐν μεγάλοις, οὐδὲ ἐν θαυμασίοις ὑπέρ ἐμέ.

Ἄς γίνουν ὅπως τὸ τὸ χόρτο σὶς ταράτσες, πού πρὶν τὸ θερίσουν ξηραίνεται.

Ἀπ' αὐτὸ τὸ χόρτο δέ μπορεῖ ποτέ νά γεμίσει τὸ χέρι του ὁ θεριστής, οὔτε τὴν ἀγκαλιά του αὐτὸς πού δένει τὰ στάχυα σέ δεμάτια.

Καὶ δέν θά ποῦν ποτέ οἱ περαστικοί σ' αὐτούς: «Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ νά εἶναι μαζί σας». Οὔτε ἐκεῖνοι θά ἀπαντήσουν: «Ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου σᾶς εὐλογοῦμε κι ἐμεῖς».

ΨΑΛΜΟΣ ΡΚΘ' (129).

Ἀπὸ τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς μου ἔκραξα σ' ἐσένα, Κύριε. Κύριε, εἰσάκουσε τὴ φωνή μου. Ἄς γίνουν τὰ αὐτιά σου προσεκτικά στή φωνή τῆς ἰκεσίας μου.

Ἐὰν ἐξετάσεις προσεκτικά τίς ἀνομίες μας, Κύριε, Κύριε, ποιός μπορεῖ, νά ἀντέξει (τὴ δίκαιη κρίση σου); Γνωρίζω ὅμως, ὅτι κοντά σ' ἐσένα ὑπάρχει τὸ ἔλεος (ἢ συγχώρηση).

Γιὰ τὸ ὄνομά σου (πού θυμίζει ἀγαθότητα), δείχνω ὑπομονή σ' ἐσένα, Κύριε. Ὑπομένει ἡ ψυχὴ μου στὰ λόγια σου. (Ναί,) ἐλπίζει ἡ ψυχὴ μου στὸν Κύριο.

Ἀπὸ τὰ βαθιά χαράματα μέχρι τὴν προχωρημένη νύχτα· ἀπὸ τὰ βαθιά χαράματα, ἄς στηρίζει ὁ νέος Ἰσραὴλ (οἱ χριστιανοί) τὴν ἐλπίδα του στὸν Κύριο.

Διότι κοντά στὸν Θεό ὑπάρχει τὸ ἔλεος (ἢ εὐσπλαχνία), καὶ εἶναι ἀφθονη ἡ λύτρωση κοντά του. Καὶ αὐτὸς θά λυτρώσει τὸν Ἰσραὴλ ἀπὸ ὅλες τίς ἀνομίες του.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΛ'. (130).

Κύριε, δέν ὑψώθηκε ἀπὸ ὑπερηφάνεια ἡ καρδιά μου, οὔτε σήκωσα τὰ μάτια μου ἀπὸ ἔπαρση ἀπέναντι τῶν ἄλλων. Δεν ἐπεδίωξα μεγαλεῖα, οὔτε πράγματα πού ξεπερνοῦν τὸν ἑαυ

Εἰ μὴ ἔταπεινοφρόνουν, ἀλλὰ ὑψωσα τὴν ψυχὴν μου ὡς τὸ ἀπογεγαλακτισμένον ἐπὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, ὡς ἀνταποδώσεις ἐπὶ τὴν ψυχὴν μου.

Ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΛΑ'. (131).

Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Δαυῖδ καὶ πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ·

Ὡς ᾤμοσε τῷ Κυρίῳ, ἠῤῥατο τῷ Θεῷ Ἰακώβ·

Εἰ εἰσελεύσομαι εἰς σκηνώμα οἴκου μου, εἰ ἀναβήσομαι ἐπὶ κλίνης στρωμνῆς μου,

Εἰ δώσω ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου καὶ τοῖς βλεφάροις μου νυσταγμὸν καὶ ἀνάπαυσιν τοῖς κροτάφοις μου·

Ἔως οὗ εὗρω τόπον τῷ Κυρίῳ, σκηνώμα τῷ Θεῷ Ἰακώβ.

Ἴδου ἠκούσαμεν αὐτὴν ἐν Ἐφραθᾶ, εὗρομεν αὐτὴν ἐν τοῖς πεδίοις τοῦ δρυμοῦ·

Εἰσελευσόμεθα εἰς τὰ σκηνώματα αὐτοῦ, προσκυνήσομεν εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες αὐτοῦ.

Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἀγιάσματος σου·

Οἱ ἱερεῖς σου ἐνδύσονται δικαιοσύνην, καὶ οἱ ὄσιοί σου ἀγαλλιάσονται.

Ἐνεκεν Δαυῖδ τοῦ δούλου σου μὴ ἀποστρέψῃς

τό μου, γιὰ νὰ προκαλέσω θαυμασμό.

Ἐάν δέν ταπεινοφρονοῦσα, καὶ δέν ὑψωνα τὴν ψυχὴ μου, ὅπως τὸ βρέφος ποῦ ἀπογαλακτίσθηκε, πρὸς τὴ μητέρα του, ἔτσι νὰ ἀνταποδώσεις στὴν ψυχὴ μου.

Ἀλλὰ ἂς ἐλπίζει ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς στὸν Κύριο ἀπὸ τώρα καὶ ἕως τὴν αἰωνιότητα.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΛΑ'. (131).

Θυμήσου, Κύριε, τὸν Δαυῖδ καὶ ὅλη τὴν πραότητά του.

Πῶς δηλαδὴ ὀρκίσθηκε καὶ ἔκανε τάμα στὸν Θεὸ τοῦ Ἰακώβ·

Δέν θὰ μπῶ στὴ σκηνὴ τῆς κατοικίας μου, δέν θὰ ἀνέβω στό στρωμένο κρεβάτι μου·

Δέν θὰ δώσω στὰ μάτια μου ὕπνο, οὔτε στὰ βλέφαρά μου νυσταγμὸ καὶ ἀνάπαυση στοὺς κροτάφους μου (δεξιὰ καὶ ἀριστερὴ πλευρὰ τοῦ προσώπου)·

Ἔως ὅτου βρῶ τόπο γιὰ τὸν Κύριο, κατοικία γιὰ τὸν Θεὸ τοῦ Ἰακώβ.

Νά, ἀκούσαμε ὅτι (ἡ Κιβωτὸς) ἦταν στὴν Ἐφραθᾶ· Ἀλλὰ τὴ βρήκαμε στὶς δασωμένες πεδιάδες·

Τώρα ὅμως θὰ μποῦμε στὴν κατοικία τοῦ Θεοῦ, θὰ προσκυνήσουμε στὸν τόπο, ὅπου στάθηκαν τὰ πόδια του.

Σήκω, Κύριε καὶ ἔλα νὰ ἀναπαυθεῖς στὴν Ἱερουσαλήμ, Ἐσὺ καὶ ἡ ἀγιασμένη Κιβωτὸς σου.

Οἱ ἱερεῖς σου θὰ φοροῦν ὡς ἐνδυμα τὴ δικαιοσύνη, καὶ οἱ ἀφοσιωμένοι σ' ἐσένα θὰ χαροῦν ὑπερβολικά.

Γιὰ χάρη τοῦ Δαυῖδ τοῦ δούλου σου μὴ ἀποστρέψῃς τό

τὸ πρόσωπον τοῦ χριστοῦ σου.

Ἵμοσε Κύριος τῷ Δαυῖδ ἀλήθειαν καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν· ἐκ καρποῦ τῆς κοιλίας σου θήσομαι ἐπὶ τοῦ θρόνου σου·

Ἐὰν φυλάξωνται οἱ υἱοὶ σου τὴν διαθήκην μου καὶ τὰ μαρτύριά μου ταῦτα, ἃ διδάξω αὐτούς, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν ἕως τοῦ αἰῶνος καθιοῦνται ἐπὶ τοῦ θρόνου σου.

Ὅτι ἐξελέξατο Κύριος τὴν Σιών, ἠρετίσατο αὐτήν εἰς κατοικίαν ἑαυτῶ·

Αὕτη ἡ κατάπαυσις μου εἰς αἰῶνα αἰῶνος, ᾧδε κατοικήσω, ὅτι ἠρετισάμην αὐτήν·

Τὴν θύραν αὐτῆς εὐλογῶν εὐλογήσω, τοὺς πτωχοὺς αὐτῆς χορτάσω ἄρτων·

Τοὺς ἱερεῖς αὐτῆς ἐνδύσω σωτηρίαν, καὶ οἱ ὄσιοι αὐτῆς ἀγαλλιάσει ἀγαλλιάσονται.

Ἐκεῖ ἐξανατελῶ κέρας τῷ Δαυῖδ, ἡτοίμασα λύχνον τῷ χριστῷ μου·

Τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ ἐνδύσω αἰσχύνην, ἐπὶ δὲ αὐτὸν ἐξανθήσει τὸ ἀγίασμά μου.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΑΒ'. (132).

Ἰδοὺ δὴ τί καλὸν ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἐπὶ τὸ αὐτό;

Ὡς μύρον ἐπὶ κεφαλῆς τὸ καταβαῖνον ἐπὶ πώγωνα, τὸν πώγωνα τοῦ Ἀαρών, τὸ καταβαῖνον ἐπὶ τὴν ᾠαν τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ·

Ὡς δρόσος Ἀερμών ἢ καταβαίνουσα ἐπὶ τὰ

πρόσωπό σου ἀπὸ κάθε βασιλιά πού χρίσθηκε (μέ τό μύρο) ἀπό σένα.

Ἐδωσε ὁ Θεός στό Δαυῖδ ἀληθινή (βέβαιη) ὑπόσχεση καί δέν θά τὴν ἀθετήσῃ (δέν θά τὴν παραβεῖ). Ἀπό τοὺς ἀπογόνους σου θά ἀνεβάζω διαδόχους στό θρόνο σου.

Καί ἂν οἱ ἀπόγονοί σου τηρήσουν τὴ διαθήκη μου καὶ τίς ρητές ἐντολές πού θά τοὺς διδάξω, τότε καὶ οἱ ἀπόγονοί τους θά κάθονται αἰώνια στό θρόνο σου.

(Αὐτά τὰ εἶπε) ὁ Κύριος, διότι διάλεξε τὴ Σιών, προτίμησε αὐτήν γιὰ κατοικία του·

Αὕτη (εἶπε) εἶναι ἡ αἰώνια κατοικία μου, ἐδῶ θά κατοικήσω, γιὰ τὴν προτίμησα·

Θά εὐλογήσω ὑπερβολικά τὰ ὑλικά ἀγαθά της, θά χορτάσω τοὺς φτωχοὺς της μέ ψωμιά·

Τοὺς ἱερεῖς της θά τοὺς ντύσω μέ σωτηρία, καὶ οἱ ἀφιερωμένοι σ' ἐμένα κάτοικοί της θά χαροῦν ὑπερβολικά.

Ἐκεῖ θά κάνω νά ἀνατείλει ἰσχυρὴ δύναμη γιὰ τό Δαυῖδ, ἐτοίμασα λύχνο (λυχνάρι φωτεινό) ἕνα Βασιλιά γιὰ χάρη του ἀπό τοὺς ἀπογόνους του (τόν Μεσσία).

Θά ἐξευτελίσω τοὺς ἐχθροὺς (τοῦ Βασιλιᾶ) αὐτοῦ, ἐνῶ ἐπάνω σ' αὐτόν θά ἀνθίξει καὶ θά εὐδιάξει ἡ ἀγιότητά μου ΨΑΛΜΟΣ ΡΑΒ'. (132).

Νά λοιπόν, τί εἶναι καλλίτερο ἢ πιό εὐχάριστο, ἀπό τό νά κατοικοῦν ἀδελφία μαζί μέ ὁμόνοια;

Εἶναι ὅπως χύνεται μύρο στό κεφάλι, πού κατεβαίνει στή γενειάδα, στή γενειάδα τοῦ Ἀαρών, πού κατεβαίνει στό κράσπεδο (στήν οὔγια) τῆς ἐνδυμασίας του.

Εἶναι ὅπως τὴ δροσιά τοῦ ὄρους Ἀερμών πού κατεβαίνει

ὄρη Σιών· ὅτι ἐκεῖ ἐνετείλατο Κύριος τὴν εὐλογίαν,
ζωὴν ἕως τοῦ αἰῶνος.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΛΓ'. (133).

Ἴδου δὴ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντες οἱ δούλοι
Κυρίου οἱ ἐστῶτες ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἐν αὐλαῖς οἴκου
Θεοῦ ἡμῶν.

Ἐν ταῖς νυξίν ἐπάρατε τὰς χεῖρας ὑμῶν εἰς τὰ
ἅγια καὶ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον.

Εὐλογήσαι σε Κύριος ἐκ Σιών ὁ ποιήσας τὸν
οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

στά ὄρη τῆς Σιών. Διότι ἐκεῖ, στή Σιών, ὑποσχέθηκε ὁ Θεός
τὴν εὐλογία του, ζωὴ παντοτεινὴ καὶ αἰώνια.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΛΓ'. (133).

Ἐμπρός, λοιπόν, δοξολογεῖτε τὸν Κύριο ὅλοι οἱ δούλοι
τοῦ Κυρίου, οἱ λειτουργοὶ του πού στέκεσθε ὄρθιοι στό Ναό
τοῦ Κυρίου, στίς αὐλές τοῦ Ναοῦ τοῦ Θεοῦ μας.

Κατά τίς νύχτες νά ὑψώνετε τὰ χέρια σας ἐσεῖς οἱ ἱερεῖς,
(οἱ λειτουργοί), πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ Ναοῦ, καί νά
δοξολογεῖτε τὸν Κύριο. (Καί οἱ ἱερεῖς ἀπαντοῦν):

Μακάρι, λαέ, νά σέ εὐλογήσει ἀπὸ τὴν ἁγία Σιών, ὁ Κύ-
ριος ὁ ὁποῖος ἐδημιούργησε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ.